

AANKONDIGINGEN.

fr. 0.50
Tusschen Alkmaar in Provincie
nietuis fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUUREN EN REDACTIE:

Drukkerij COLLE
(Naam, Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n° 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs: fr. 12.50 per jaar
vooraf betaalbaar.
25 centimen het nummer.

Alle aankondigingen en mededelingen
moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
dag.

Alle toezendingen van geld, brieven
aankondigingen, moeten franco gedaan
worden aan den uitgever.

Tongeren, 22 Januari 1927

De citroen is uitgeperst.

In de «revue beige», en elders nog heeft
de gewezen minister heer Tschoffen onwe-
derbaar aangevoerd, dat het hoog tijd
wordt het verhoogt n der belastingen of het
invuoren van nieuwe taksen bepaald af te
sluiten.

Van socialistische zijde schijnt men heer
Tschoffen die meening kwalijk te nemen,
en gaat men zelfs zoover: — omwille van
die meening — zijn democratische gevoelens
in verdacht licht te stellen.

Nochtans, van democratisch standpunt
uit, is de reuenering van den achtbaren
Luitschen senator helemaal juist.

Miners, a-ies heeft een grens, en de sap-
pigste citroen geraakt ten slotte uitgeperst.
Weet men dat 's lands begroeting over
het uitslag 1927 een bedrag van zes mil-
liard 62 miljoen inkomsten voorziet, sa-
megevoerd door belastingen, rechten en
taksen? Dat is 2.435.000.000 fr. twee mil-
liard 435 miljoen — meer dan voorzien was
de begroeting over 1926.

Weet men dat wij twintigmaal meer be-
lastingen betalen dan in 1913, berekend in
papierranken aan de geschaafde waarde,
en driemaal zooveel, berekend in goudranken?

De socialisten, die gewoon zijn rimen te
smijven uit anderzins meer vinden wellicht
dat die teenaastevijf miljard belastingen
nog niet alle Belgen tot volgs-lan armoede
doemen, en desnooeds een nieuwe adertling
wel niet den dood tengevoege zoude hebben.
Die menschen droomen maar van alpen,
van brandscantten, van beslag leggen op
de vrucht van ieders arbeid en spaar-
zaamheid; ze handelen echter veel wijzer,
wilden ze wat reueneren en de taal van het
g-zond verstand recht tot spreken vergun-
nen.

Er komt een oogenlik — betoogt heer
Tschoffen — van de belasting zieleve ver-
smaet; wel, de wat scheidt, koopt zij niet
belastingen goede wetenschappen, in omziet
dat kan gevecht uit: hoe meer men vraagt,
hoe minder men ontvangt.

Zoo de tarieven van spoorwegen en pos-
terijen, die wazer dan ze veruogt, hoe
minder er gereis, hoe minder het vezen-
den per post betaaldt wort.

Breut we autos en non scootvoelen tot in
het overvuren; er zullen er op een uur
minder eonen, en de Schatstik ontvruut
meer senale dan vooruuel.

Men ga voort zoudt paal of grens, met
de zoegeuame weleuareikes te teuassen;
maar dan geraakt men zoover, dat het ver-
duurp uer artikels zouding aaneemt, dat
niet alleen de Schatstik er bij moet, maar
dat de venz hancet en nijverheid er door
slabakk, n, en verdienste en werkeuoussiu het
laatste treugie woord spraken.

Men verzwaat de belastingen op etwaren
en artikels welke het volk niet missen kan;
de levensuurte stijgt in evenreugheid, meer
zels, en de Staat moet, met het automa-
tisch veruogden duurtuoesslagen, meer
uitgeven aan het verzwaren der belastingen
in zijn kas brengt. In de nijverheid hetzede-
de; hoe hooger het index-cijfer stijgt, hoe
hooger de wedden en loonen opslagen, en hoe
moelijker het uutvoeren van het bedrijf
wordt.

Zoodat, op het punt waar we thans geko-
men zijn, de Staat er minst van al belang
bij heeft nieuwe taksen in te voeren of be-
staande belastingen nog te verzwaren.

De Staat heeft op dit oogenlik vooral

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER»

— 29 —

STANHOPE

DE AMERIKAANSCH DELECTIVE.

— Neen, neen Carnegie, ik geloof u wel,
zegde de overste vergoelijkend.

Toen het maoneige weg was, liet Moris-
son Sandford komen en toonde hem het
stuk, ontvanden door Alan Burton.

— Carnegie heeft zijne meening al ge-
zegd; wilt gij ook niet eens probeeren, hoe
veer uwe schriftkunde gaat?

Sandford nam de papieren mee, onder-
zocht de handschriften nauwkeurig en het
resultaat luidde:

— Vernet!

Morisson wilde nu niet langer twifelen
en gaf bevel, dat verniet in het oog gehou-
den zou worden, doch bescheiden, zonder
hem te hinderen in zijne bewegingen. Sand-
ford zelf moest zich daarmee belasten. Den
volgenden dag werd het bureel der geheime
politie verrast door het bezoek van Wal-
ter Parks en John Durham.

— Na de eerste begroeting begon Moris-
son:

— Uw brief had ik niet goed begrepen.
Gij wilt naar Australië, maar daarvan
schijnt niets gekomen te zijn.

— Neen, dat hebt ge goed geraden. Door
een toeval ontmoette ik te San Francisco
aan de haven M Durham; wij waren het
spoeedig eens, en zouden al eerder hier ge-
komen zijn, als hij niet de koorts gekre-
ven had, waardoor onze reis vertraagd werd.
Daar de belangen van M. Durham in zeer

zijn aandacht te wijden aan een andere
kwestie, dat vraagstuk der uitgaven.

Die moeten, het koste wat het wil,
nog ingekrompen, nog besnoed.

Dit vraagstuk is, echter, niet gemakkelijk
op te lossen, en wel om twee redenen:

1) Op het grootste deel uer staatsuitgaven
kan mengeuame niet bezuinigd;

2) De regering schijnt op een weg der
uitsparringen al zoover te gevoerd, dat som-
mingen er reus het einde van zien.

Er kan niet bezuinigd op de begroeting
van 's lands schuld — dat zijn de uitgaven
voorzien voor 't betalen der interesten en
het aflossen der geleende kapitalen. Neen,
daar kan noch aan getornd, noch aan ge-
pist.

En die uitgaven bedragen nogal wat:
3.523.000.000 fr. — drij miljard 523 mil-
lioen — meer dan de helft van het totaal
van 's land inkomsten!

Van iedere 100 fr. welke de lastenbetaler
in de Schatstik stort, gaan er 56 frank af
voor den dienst uer openbare senud!

De gewone uitgaven dan, bestuurlijke en
aanere.

Bij het nauwkeurig overzien van de be-
groetingen der versenigde departementen,
neemt de Kegering 166 miljoen uitgaven ge-
schonp; alken het ministerie van Lands-
veruoging lei er 10 miljoen aan toe. En
toch overschrijden de uitgaven, voorzien
over 1927, met bijna 350 miljoen de uit-
gaven voorzien op het budget ovr 1926.

Waaruit uit komt? Looft het inzien van
de waarde ues gestabiliseren franks, door
het onvermijdelijk stijgen van het index-
cijfer, voorziet de begroeting veruoging der
duurtuoesslagen tot een bedrag van 306 mil-
lioen.

Wat dus bezuinigd wordt aan den eenen
kant, gaat driemaal verloren aan den ande-
ren kant.

Toch dient er voortgegaan op den weg der
bezuinigingen. Want van nu afan schijnt
het te blijken dat de Kegering het verhoogen
der uitgaven wegens zwellen der duurtuoesslagen
onderscha heeft vermits zij tot
grondslag harer berekeningen het index-
nummer 100 nam.

Dan, zoudt minister Jaspard onlangs in
een gedenktuukende rede, te aaneke uitge-
sproken, b-toogde: «De stabilisatie brengt
een aanpassen van al de inkomsten, van
al de veruogingen; want het ware om-
blijik — gezien de stabilisatie al de klas-
sen uer burgers tr-t — het ware om-
blijik zekere senaduoessellingen en veruog-
dingen niet te voorzien, namelijk ten be-
toef der oude werklieden, der kleine rente-
niers, der silentofiers van den arbeid enz.

«En daar het stelling onmogelijk is daar-
voor zijn toeuichten, te nemen tot nieuwe
belastingen, m-n er gelukkig te werk
«gegaan?»

Dus, ook heer Jaspard oordeelt dat er nog
kan en moet bezuinigd worden.

Op wat? Wie zoekt, die vindt — ook voor
de Kegering geldt dit spreekwoord.

Denklijk geeft heer scholien een goe-
de vingerwijzing al zij zegt: «De Staat
blijft de bijzondere belanghebbende bij
het beheeren der Nationale maatschappij
der Belgische Spoorwegen, en zijn invloed
is daar almachtig; niets kan mij uit het
hoofd praden dat het middel te vinden is
om er aanzienlijk de algemeene onkosten,
te verminderen — zoodat waren al de
critieken g-richt tegen de uitbating door
«den Staat, volkomen ongegrond.»

Bij de meening kan de gezonde rede zich
aansluiten.

Waar de achturenwet
België geleidt.

Belgie, dat het naast werken en het
meest voortuagen moet om er zich weer
toevuop te helpen, — heeft zich aan han-
den en voeten aan de konvente van Was-
hington geuonden. — In de hoop dat al zijn
moedings-rijs wel zij voorbeeld volgen
zouden, een mees er toch begun, zeiden
de socialisten. Als 't eerst, snaap maar
over de brug was, dan zouden de andere
wel volgen. En belgie speelde weer eens
voor het schraap.

En wat is nu 't gevolg van dit heldhaftig
schrap-gebaar? Dat al de andere landen de
konvente van Washington niet meer zien
liggen en zich gere-d maken om zorgvuldig
alles terug af te breken, wat ze re-us op 't
stuk van een achturenarbeid roddt dat het
negen uren werkt. Maar Eng-land, Frank-
rijk en Duitsland zegen mis, en... stel-
len het wettelijke grens meer aan den ar-
beidsduur. Men werkt er eenuoudig zouding
als men wil.

Terwijl de Belgische nijverheid aan 's han-
den en voeten aan den achturenarbeid gebou-
den ligt, al minder en minder kan mededing-
en in het buitenland met het gevolg, dat het
index-cijfer hier naar de 100 gaat, en dat
in alle takken van de nijverheid de werk-
loosheid dreigt.

De senone gevolgen van een achturen-
dag, uen wij, Belgen, alleen in acht nem-n
en waarvan al onze mededingers hun schoen-
en afvagen, voelden wij onlangs aan den
lijvo... in den vorm van koud, door den
ing-nden kolennoud die over enige weken
he rechte in die aan iets anders te wijten is.

Deze nood werd veroorzaakt door de stak-
king in de mijnen in Engeland. In plaats dat
Engeland ons kol-n zoudt, kocht het er ons
af. Nu zou men zeggen: Dan moeten we
zorgen, dat wij zelven nog niet kol-n voort-
brengen. Dat is zoo logiek, dat gezet Wan-
ters, de socialistische minister van arbeid,
zelf er niet naar buiten kan. Ook vroe-
der kol-nelieus, een half uur langer aan
net werk te blijven. Natuurlijk: mis-
betaling.

De mijnwerkers in het algemeen zijn veld-
baar voor deze logiek. Maar hun leiders
zegen: Neen! Dat zou verniedt zijn teg-n-
over de Engelse kameraden!

Terwille van de Engelse kameraden, mo-
gen de Belgische kameraden dan ook koude
en honger worden overgeleverd!

Het Belgisch socialisme is noot voor wat
anders goed geweest dan om vreemde oelan-
gen te oenen, tegen zijn eigen hand.

Onze Stad onder Rood-Blauw beheer

Dinsdag morgen kwam te Tongeren de of-
ficeel tijding aan dat M.P. Saven, burge-
meester onzer stad genood was.

In het algemeen werd deze tijding met
koude onverschierdheid ontvangen. De li-
berale kopstukken, die op eene groote geest-
drift gerekend hadden, zegen zich bitter
felrugesteld. In de Maestrichtstraat, de
voornaamste straat der stad, staken dins-
dag twee vlaggen uit: in gansch de stad
tolede men er geen dooijn.

De waarheid is dat het komplot dat de
liberalen met de socialisten gesloten heb-
ben, en hunne volledige onderwerping aan
de socialistische eischen, door alle welden-
kende m-burgers wordt afgekeurd, en
zels in het liberale kump eene zekere ont-
stemming heeft verwekt.

's Avonds, om 9 ure, trok de Harmonie
van Casino door de straten der stad. De
stoet was maar mager, en ondanks al het
muziek gelukken de liberalen er niet in
enigze geestdrift te verwekken of de inwo-

Morisson las den brief die luidde:

« Beste Durham,

» Daar jufvrouw Merz u zeker alles ver-
teld heeft, wat ge gaarne ontent uw doch-
terje zoudt willen vernemen blijft mij al-
leen over u mer te deed n, dat ik mij zoo-
ver heb en ander gezelschap heb ange-
sloten, dat naar New-York gaat en samen-
gesteld is uit rustiger elementen dan de
groep, waarmee ik afreisde. Het vooruit-
loep door zekeren Walter Parks dien ik
van vroezer ken en van wie ik ni te dan
geod wou. De anderen zijn brave eerlijke
led n, naar het mij toe likt. Onder h n be-
vindt zich zekere jufvrouw Krutzer, een
gehoortig mensch, die voor kleen Lea wil
zorgen. Zij heeft haar rheumatismen aan
een zoonje van 6 jaar bij zich.

» Wij hebben de eerst volgende dagen een
geuarilyk stuk weg voor ons: doch ik hoop
dat de Indianen ons niet rust zullen laten.
Ik heb echter, voor alle mogelijke gevallen,
jufvrouw Krutzer nauwkeurig ingesicht,
waar zij de familie van het kind kan vinden,
voor geval mij een ongeluk overkwam. Ook
den brief aan uwe zuster, benovent een
voldoende som geld zal ik haar toevertrou-
wen. Ik ken uw wel, dat ge het eens zijt met
dezen voorzorgmaatregel in het belang van
uw kind. Zoudra wij goed en wel angeko-
men zijn, schrijf ik u weer. Vaarwel!

» Uw trouwe vriend,

» Arthur PEARSON»

— En hebt gij nooit ni er van hem of uw
dochtertje gehoord? vroeg de overste.

— Nooit! Ik schreef aan Pearson, aan
mijne zuster, zonder uitslag. Ik veronder-
stelde dat Ullman (zoo heette mijn zwager)
van woonplaats veranderd was en bekom-
merde mij er niet verder om. Ik vertrok
kort daarna naar Australië, om er met hard

ners met zich mede te trekken.

Bij de socialisten werd de tijding zeer
benoeming met spogelchen ontnaad.

D-ze, immers, hebben de heiligheden niet
vergeeten die hun door de liberalen in het
«Vrije Limburg», naar het noot uer-
uoen gestuimd voor de koozing.

Zij hebben dan ook hunne eischen en
zwave vooruaraan aan de liberalen ge-
steeld, en geen haarbreed van het socialis-
tischen programma prijsgegeven, toen de li-
beralen om onderhandelingen kwamen
smeeken.

Al hunne eischen, zelfs de meest verne-
dernde voor eene zoege-gde partij van or-
de, werden ingewilligd.

De socialisten zijn dan ook de meesters,
die de wat zullen stellen aan hunne ge-
zakkige hongenooten. Daarvan was het
spotgelach dat zij den liberalen stoet zagen
vooruittrekken.

Bij de katholieken heeft deze tijding ge-
ne veruouening tevergebracht aangezien
de samenstelling van het hnuig Staatsbe-
stuur!

Wij kunnen niet nalaten eene welverdien-
de hulde te brengen aan onzen gewezen bur-
gemeester, de heer Senator Meyers.

M. Meyers is zoon en kleinzoon van man-
nen die in onzen gemeenteraad, in Kamer
en Senaat, en zels in het National Congres
van 1830, een voorname rol vervuld heb-
ben.

In den Senaat heeft M. Meyers zich als
een bekwaam wetgeleerde doen kennen. Als
verslaggever van verscheidende belangrijke
wetsontwerpen, wroten zijne verslagen, die
ge-tugden van eene groote kennis onzer
wetgeving, met de meeste aandacht en be-
langstelling aanhoort, en meer dan eens
brechtten zijne o-begins, vrienden zoewel als
tegenstrevers, hulde aan zijn taak en zijn
bekwaamheid.

In onzen gemeenteraad was hij insge-
lijks een der bekwaamste leden, en tijdens
zijn burgemeesterschap, toonde hij zien een
belendig bestuurder, die enkel bezorgd was
om den bloei en den voospedt zijner ge-
boortestad.

In 1914, toen de oorlog uitbrak, maakte hij
deel van het Sch-pennegedeel. Op zondag
9 Augustus, toen de Duitschers het stad-
huis overweldigden, eischen dezen dat de
Belgische vlag van onzen toren weggeu-
men werd.

't Was M. Meyers die beloofd, noch op
krachtduidige wijze aan de overwoedigers
antwoorde, dat hij enkel laatste naar de
bevelen van Z. M. de Koning der Belgen,
wien hij nuw en verkleedend gekooren
had.

Dit feit alleen is een bewijs van de
krachtduidheid en dien vasthouding wil van
onzen gewezen Burgemeester.

Met uen heer Burgemeester D. Luyne za-
ligen, en den heer Sch-pen de Schacten,
bleef hij gansch den duur van den oorlog en
zijn post, blootgesteld aan de tegen-
en plagerijen van een vrienden overweldi-
ger, immer op de brees om de belangen on-
zer stad te verdedigen.

Door valscie beuolten en leunscie handel-
wijzen, hebben e-nige meuburgers zich ha-
ter misdeken en is de katholieke mees-
terheid omver geworpen. Wel-n hebben thans
spijt over hunne dwaling, vooral zij nu de
gevolgen hunner verkeerde hand wijze in-
zien.

M. Meyers heeft den kiesstrijd gevoerd
met open vize; hij is gevallen als slacht-
offer van eene coeltige tegenstrevers voor
wie alle midd-ten goet zijn, als zij kunnen
dienen om hun doel te bereiken.

Met fierheid mag M. Meyers het hoofd
verheffen, als men die eerlijk zijn plicht

werken een kapitaal voor mijn kind te ver-
geen.

Zoo vloegen de jaren om, tot ik eind lijk
een onverschuldard verlan-n kreeg, mijn
kind weer te zien. Ik schreef er naar de
Ullman's en toen ik geen antwoord kreeg,
plaatste ik aankondigingen in de dagbladen.
Teg lijk echter ging ik op weg naar de
Verenigde Staten. Mijne laatste aankondiging
trok de aandacht van M. Parks en kort
daarop bracht het toeval ons samen. Hij
biedt een vermoogen aan voor Pearson's
moordenaar. Ik heb niet minder voor het
vinden van mijn kind.

Morisson hadde me lijdend de schouders
op.

— Zowel het één als het ander zal moe-
lijk gaan, heeren; er licht een tijdperk van
20 jaar tusschen!

— G-duld overwint alle hindernis, antwo-
deerde Durham. Wij mo ten stapje voor
stapje doen, en de nasporingen stelsel-
matig beginnen. Allereerst dienen de Ullman's
geuonden. De man van mijne zuster Leette
Thomas Ullman.

Morisson zag op.

— Ullman? Die naam klinkt mij bekend.
Welk beroep had uw zwager?

— Koopman.

— Dan zullen wij het gauw vinden. De
overste belde en gaf aan Sandford die
binnenkwaam bevel in de registers van den
burgelijk n stand nasporingen te doen naar
Thomas Ullman.

— En hoe staat het met mijne detectieven?
vroeg Parks, toen Sandford weer weg was.

— Stanhope en Vernet?... Eene kleine
vergelekenheid spiegelde zich af in Moris-
son's blik. Him! Voorloopig hebben ze nog
niet veel uitgezocht. Maar Vernet be-
loofde mij tegen morgen een uitvoerig rapport.

Misschien verrast hij ons wel met groot

heeft vervuld, die als een trouw soldaat
zijne partij gelukkig heeft, en aan zijne
stad en hare meuburgers onschabare
diensten heeft bewezen. Hij mag blijven re-
kenen op de erkentelijkheid en op de toe-
genegenheid van alle ordelievende Tonge-
renaren.

BUITENLAND.

ITALIE.

Een onuitgezeven leven van Christus! —

Een genaamde Louis Moccia, van Carrara
(Italie), heeft een on-derigt blad zijden per-
kamit in zijn bezit, dicht volgeschreven
met Griekscie letters; het zou een verhaal
van Christus' leven zijn door een zijner
discipelen. Jozef van J. ruzak in gebokt. De
laatste bladzijde bevat een brief door Jozef
van Jeruzalem aan zijne Broeders in 't ge-
loof gericht op 't oogenblik zijner dood. In
't jaar toen Jeruzalem veruield werd door
keizer Vespasian, 't jaar 70 van de christene
tijdkreeking.

— Een woekeraar 't woord. — HET LIJK
IN EEN KIST OP STRAAT ACHTERGLA-
TEN. — Op een trottoir te Napels werd,
over een paar dagen, een kist gevonden
waarin het lijk lag van een geuurdin nann-
Naar de geneesheeren verklariden, was de
dood al eenige dagen te voren ingetreden.

De politie gelukte er in het lijk te ver-
genzeuigen als dat van een on-veer 60
jarigen man, die 25 jaar in de Ver-Staten
had geuonden en twee jaar geleden met
een klein vermogen naar Italië was terug-
gekeerd, waar hij zich te Napels geuoged
had.

De man leefde als woekeraar van de ren-
ten der leningen, die hij uit zijn kapitaal
verstrekte. Dit heeft zekere aanwijzingen
in de relling, waarin men den moordenaar
zoecken moet. De politie denkt dan ook dat
zij er in gelukken zal, de zaak op te helde-
ren.

AMERIKA.

Wier een moordenaar door de politie be-
keerd. — GEBRUK VAN GAS EN DYN-
AMIET. — D-zer dagen werd te Knoxville
een man binnengebracht die in het gast-
huis te Jefferson v-ronden was voor een
schot in het hoofd.

De man, zekere Johnson, had de wond
opgeuolen in een gevecht tegen een eld-
rigal politie-agenten, die hem in zijn huis
bekeerd hadden.

Nadat zij sebet na sebet in het geuou-
gezonden had, gebrukte de politie ten slot-
te bommen met tranuorweldend gas en dy-
namiet om den eenzamen strijder te over-
winnen. Hij werd geveld door het schot
in zijn hoofd, juist op het oogenblik, dat
zijn huis in vlammen oeping.

Als Johnson vijf leven zal hij terecht
staan voor het vermoorden van twee vrou-
wen en een man. De vrouwen had hij ge-
dood als geuool van een hooglopende ru-
zie. Na zijn daad was hij naar huis geseled
en had zich daar verstanst. De man dien
hij gedood heeft, was een teuouwer bij
het beleg der zijn n uwerigheid wel duur
heeft moeten te koopen.

MEXICO.

De kerkeveruoging. — M. DE BISSCHOP-
PEN IN T GEVANG GEWORPEN. — Naar
verluidt die de 7 katholieke aartsbisschop-
pen en 23 bisschoppen van Mexico in hee-
tenis genoen.

De «Osservatore» s ontvongt een particu-
lier bericht met Mexico volgens welk de
generaal Miguel Lavaca van El-Salto, in den
staat Durango, den priester Emmanuele
Lopez heeft laten aanhouden en hem zonder
vorm van proces heeft laten doodschieten,
omdat hij in zijn huis aan een jonge dame,

— Ja, hoewel het meer een bevel dan
een raad schijnt.

Kort daarna geleedte de advocaat Al-
naar het rituing.

De uitroeping aan Flynn om op het
bevel der geheime politie te komen ste-
len in verband met een kort briefje, dat
Misson ontvanden had:

— Stuur tegen twee ure, drie van on-
manen in met opvallende kleeding naar
de hoek der Kaastraat.

Stanhope

Deze boodschap, het eerste wat hij van
Stanhope hoorde, maakte den overste ont-
verhueld. Eindelijk zoo hij dan iets ver-
nemen.

Imiddels verkende Lea in een toeb-
van pinlijke opwinding onrust. Welk
zij op Stanhope's maad haar rol goed te
speeld, maar ondanks haar vertrouwen
den jongen detective, kon zij de gedac-
niet van zich bannen, wat er zoo geuou-
indien het een of ander nootdottig toe-
hem moest belletten, haar te verlossen nu
klaauwen harer pinjners. In elk geval
zij vast besloten, liever te sterven dan
vrou van den tuclthuisboef te worden.

Sibylle had geuoren, haar de kleine
sy uit te leveren, zoodra ze met Fran-
trouw was en een papier onderbekend
Denkende aan Stanhope's belofte, had
in alles toegestemd. Maar toch nam
angst met elk uur toe. Waar bleef
Was het nog geen tijd?

Haar angst bereikte het toppunt.
Sibylle haar mededeelde, dat binnen ten
uren de voltrekking van het huwelijks
plaats vinden. Wat moest zij doen
zeniet wegluopen. (Wordt vervolg)

— Den detective? Zeker! Eerlijk gezegd
is het mij nog een raadsel; want het nu
toe had ik zijn naam nooit hooren noemen
zonder dien van Vernet er bij.

— Ja, dat is zoo! Op deze zaak echter
staan zij vijandig over elkaar... Dus ge
wilt Stanhope's raad volgen?